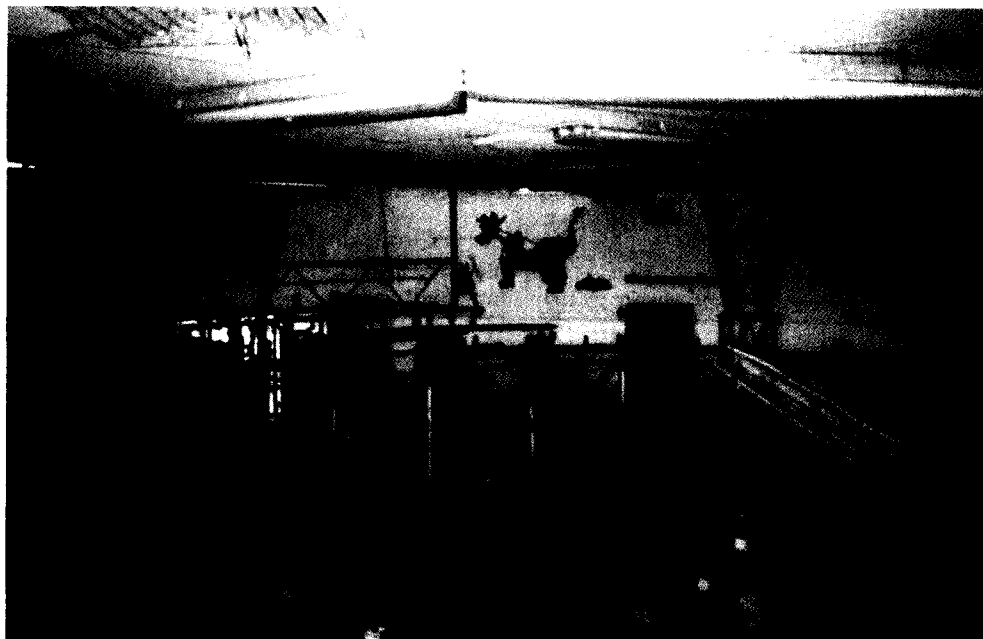

ברפתות

זה לא כל כך נעים לראות רפת סגורה

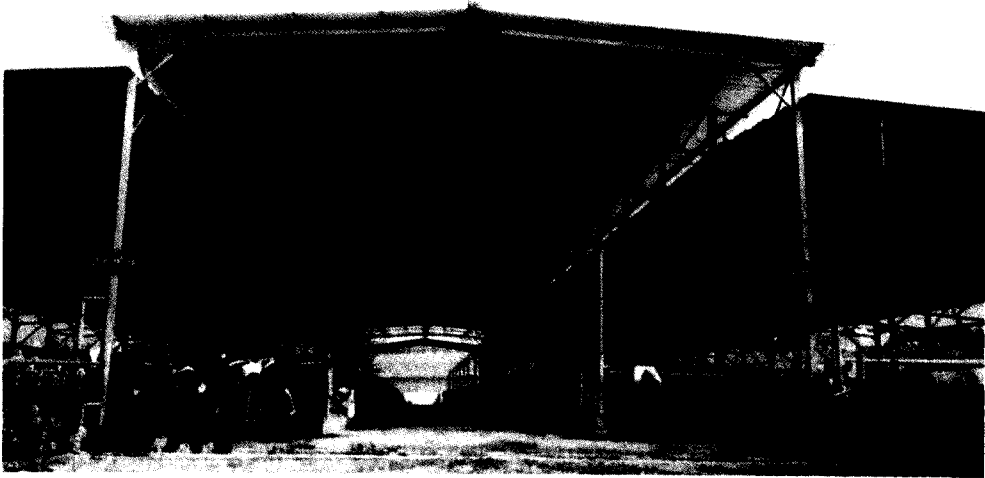
מכון החליבה (קרוסל) של מרחביה לפני השותפות עם יפעת.

וטלפיים, שחפת, מחלת ה"איקס" והבוטוליוז. לא אחת עמדה הרפת לפני חיסול. ולאורך כל הדרך, החל מדור המייסדים ועד היום, צוות הרפתנים עשה לילות כימים, לא חסך מאמץ והשכיל להתגבר על הקשיים, והביא לשיפור וקידום הרפת. ומוסיף פלשנר: "בתרצ"ו נתנה הרפת את ההכנסות הגבוהות ביותר במשק". בסיום רשימתו כותב פלשנר: "מעודדת ביותר היא העובדה שעם חילוף המשמרות ברפת, גם היום אין חברים צעירים נרתעים מהתנאים המיוחדים שבעבודה זו, נושאים בעולה. אנו יודעים שהרפת נתונה בידים נאמנות, מסורות, של בעלי ידע ויוזמה".

בת תשעים שנה "הלכה לעולמה" רפת החולבות של קיבוץ מרחביה. אין בכוונתי לכתוב דברי הספד, לא היסטוריה, וגם לא שיר תהילה. רק מספר מילים מהלב, המכוונות בעיקר לדור הצעיר.

ברשימתו בספר מרחביה כותב מנחם שניר (פלשנר) בין היתר: "בשנת 1913 היו ברפת 18 פרות אשר תנובתן הממוצעת הגיעה ל-719 ליטר" בהמשך הוא כותב: "בבואנו למרחביה מצאנו ברפת 29 פרות, 24 עגלות ואת הפר המשובח שייחוסו רב" (1929).

במהלך תשעים השנים פקדו את הרפת מחלות רבות: מחלות ההפלה המדבקת, פה

סככת פרות חדשה יחסית במרחביה הפכה לשיכון עגלות גדולות לעדר המשותף.

מבנה רפת עם תאי רביצה (בעבר) משמש עתה לגידול עגלות.

שנעזר בעבודת ה"מוסדניקים" שחלקם הפכו במשך השנים לרפתנים מן המניין. אני יודע שגם כיום יש ב"רפת העמק" גם במרחביה (בגידול) גם ביפעת צוות שימשיך את המסורת. ואני גם מודע לכך שרפת גדולה תהיה יעילה יותר, ואני מאמין שהתרומה הכלכלית תהיה גדולה. אבל זה לא מנחם אותי כאשר אני עובר בסככות הריקות ובמכון החליבה שנדם...

עזרא צמרי

במהלך שנות ה-70-60, זכה צוות הרפתנים בפרסים של התאחדות מגדלי בקר, בפרס העבודה של ההסתדרות, ובפרס "קפלן". רפת מרחביה היתה לשם-דבר, לא רק בתנובה ממוצעת לפרה, אלא גם ברווחיות הענף. והכל בזכות צוות העובדים. בשנים האחרונות הגיעה תנובת החלב השנתית הממוצעת לפרה ליותר מ-10,500 ק"ג.

במשך כל השנים היתה הרפת מקום עבודה